

Krug pakla, pod oznakom „iks“

I deca u našem korumpiranom, „mitološkom“ društvu već dugo znaju da skoro ništa ovde ne može da se „završi“ ako nemaš jaku vezu: od benignog podizanja nekakvih papira preko reda, preko znatno ozbiljnije institucije zapošljavanja u javnim preduzećima i ustanovama, do dobijanja velikih poslova, što je za tešku robiju. Zbog toga ti klinici kada porastu i postanu političari na sva usta u predizbornim kampanjama obećavaju da će ako baš njima damo glas iskoreniti tu svakoliku pošast.

Naravno, ništa se ne menja do sledećeg izbornog ciklusa i novih zaklinjanja u promene.

Naprednjaci su, u skladu sa svojim imenom, otišli korak unapred: oni su, u sklopu mera štednje i finansijske konsolidacije, čak – svečano zabranili da se u javnom sektoru prima novi kadar. Hi-hi, ha-ha... Ima li naivčine takvog gabarita koja može da proguta bajku čiji je siže da zaista nije bilo stranačkog novozapošljavanja od retoričke zabrane do danas? Ma daj...

Ilustracija Dušan Ludvig

Takođe, tu i tamo čujemo da je poneko ponekad završio u ćorki zbog nameštanja javnih nabavki ili favorizovanja („dragih“ im) pojedinaca prilikom sklapanja unosnih ugovora. Normalno, svi normalni se u situacijama kada ih „nezavisni“ mediji „ubiju“ plasiranjem priča o uspešnim hapšenjima (pri čemu jako retko saznamo i da je neka individua pravosnažno osuđena za muvanje) zapitaju da li su ta hapšenja, barem pomalo, selektivna; da nije taj možda „pao“ jer je počeo da laje i zaboravio gde mu je mesto ili pošto se nije „učipio“ gde treba. To da svako ko se na nečastan način „omasti“ mora da plati reket – vaše su misli, niko to ne želi da vam imputira.

S druge strane, da li je iko ikada čuo da je vlasnik mesare, preko veze, sataru u ruke stavio mašinskom inženjeru koji ne razlikuje junetinu od piletine? Ili da je privatni građevinski preduzimač na radno mesto šefa gradilišta postavio fizikalca s tri razreda osnovne škole jer mu je to neko naredio? Nema teorije, pa nisu ludi, njima je u interesu da posao funkcioniše, da klijenti/mušterije budu zadovoljni i da na kraju zarade.

E, tu smo: pošto vlast, naprednjačka ili neka druga, bude zaista, po svaku cenu, rešila da država funkcioniše, da građani treba da budu zadovoljni, kao i da, na koncu, ona sama bude bogata toliko da može da pomaže siromašnjima od sebe – postaviće se kao privatnik, biznismen, pa se neće samourušavati. U tom slučaju ne bismo više, ali realno, tupo posmatrali komandno dodavanje stolica po kancelarijama u prebukiranom administrativnom aparatu javnog sektora i izmišljanje radnih mesta u ustanovama čiji rad plaćaju građani.

To bi moglo da se desi jedino kada bi na izborima pobedio neko ko će u startu, prvog radnog dana na mestu premijera, sebi, ne televizijskim kamerama, da kaže da ga ne zanima sledeća izborna pobeda, da ga ne interesuje politička karijera i/ili vlast sama po sebi. Takav mora da se odrekne zaslužnih za sopstveni uspeh, a to je pakleno teško, skoro nemoguće. Zato nam na vrhu treba tim pametnih ljudi, a ne kult ličnosti.

Da li upravo opisasmo pojavu za koju već postoji naziv u filozofiji i politikologiji – utopija? Želimo da verujemo da nismo, jer postoji naša unutrašnja potreba da beg odavde glavom bez obzira nestane s višedecenijskog vrha liste prioriteta pametnih mladih ljudi ove zemlje.

Ma, nije sve crno. Ne kažemo da nema dobronamernih među onima što nam određuju sudbine. Mada, svako ko je čuo za Dantea zna i da je baš dobrim namerama često popločan put do pakla.

Odande nema nazad. Je l' smo stigli?

Siniša Trajković